

Моллі

П'ЯТНАДЦЯТЬ РОКІВ ТОМУ

20 жовтня 2007 року

— Я збираюся на заправку, треба купити кілька речей для Лейли, — сказала я батькові й набурмосилася, побачивши безлад у вітальні.

На журнальному столику валялися п'ять розчавлених порожніх пивних банок поряд із пустими пакетами з-під чипсів і незакрученим соусом.

Мій батько нетерпляче визирнув з-поміж подертих завіс, на ньому не було сорочки, а з джинсів вилазило товсте пузо. Сиве волосся переходило в лисину на маківці, та, незважаючи на живіт, це був високий, довготелесий стариган із чітко окресленою щелепою, постійно насупленими бровами та зморшками, що вкривали кожен сантиметр його обличчя.

— Ні, ти мені потрібна тут. Тебе не було цілий клятий день, — гарикнув він, ледве глянувши на мене.

Було вже пів на дев'яту вечора, я цілий день працювала офіціанткою в закусочній. Була виснажена, але, здається, в мільйонний раз у неї закінчилися підгузки, і ніхто про це не сказав. Завтра мені мало виповнитися двадцять, проте доведеться взяти додаткову зміну, оскільки я збиралася витратити сьогоднішні чайові на Лейлу.

— Їй треба поміняти підгузок, а їх більше немає, — зауважила я.

Він загарчав, відпустивши завіси та повернувшись до мене обличчям.

— Вона не твоя відповідальність.

Проте це саме так.

Вона вже точно й не його відповідальність, хоч і була його донькою.

Батько пошкріб руку, залишаючи на шкірі борозни. Знову подивився в бік завіс, ніби чекав, що хтось з'явиться. Напевно, один з його моторошних друзів, який обов'язково прийде з повною сумкою наркотиків, попри те, що він лишень учора змусив мене купити йому дозу.

— Я повернуся менш ніж за двадцять хвилин, — умовляла. — Мені потрібні лише підгузки та дитяча суміш.

Тривога стиснула мої груди, коли нагорі заплакала Лейла. Я щойно вклала її та сподівалася, що вона спатиме, допоки я не повернуся. Вона була неспокійною весь минулий тиждень. Коли її очі заплющувались і я гадала, що вона нарешті заснула, вони знову розтулялись, і вона видавала скорботний лемент, який країв мені серце.

— Дай-но спочатку заспокою Лейлу, і потім я...

— Ні, — виплюнув він. — Якщо збираєшся йти, то йди зараз. У мене немає часу чекати цілу довбану ніч.

— Гаразд, — пробелькотіла.

Моя чотиримісячна сестра щосили волала, а наша мати лежала у відключці на дивані та хропіла, з її відкритого рота підборіддям стікала слина.

На журнальному столику навпроти лежала використана голка, на кінчику якої все ще виднілася крапля крові.

Вона не прокинеться, а це означає, що Лейла залишиться наодинці зі своїми сльозами, поки мене не буде.

Зітхнувши, я попростувала до дверей, ненадовго зупинившись, коли почула, як батько вигукнув:

— І захопи мені пачку сигарет та ще шість банок пива!

Я не відповіла, проте він цього й не очікував. Батько знає, що я зроблю так, як він накаже. А як ні, мені доведеться витратити гроші на ще один флакон консилера. Той, що є, майже закінчився.

Крики Лейли стихли, коли я зачинила за собою двері, а моя тривога посилилася, вгризаючись у шлунок. Її бідолашне маленьке горло болітиме, і я певна, що голова почне розколюватися, доки я повернуся.

Вона ненавиділа, коли я залишала її саму, а я ненавиділа те, з чим це могло бути пов'язано. Бували дні, коли я мучилася питанням, чи було щось більше, ніж просто прив'язаність до мене, що спричиняло цей страх у її очах, коли я йшла геть.

Якщо батько ображає її так само, як мене...

Навіть не уявляю, що роблю. Проте коли закінчу з ним, то буду вся в крові.

У мене тремтіли руки, доки я прискореним кроком прямувала до заправки за кілька кварталів звідси. Надворі була тепла й по-осінньому вітряна жовтнева ніч — імовірно, одна з останніх перед наближенням зими.

Місто Ріпер-Каньйон у штаті Монтана оточене гірським масивом Електрик-Пік, це місцина, де

я народилася та виросла. Лячна назва* цього маленького містечка цілком доречна, адже тут вмирали мрії кожного. Цей штат випромінював красу, але навіть гори вдалині не могли приховати потворність мого світу.

Я йшла не підіймаючи голови, зосередившись на дірці на носку брудних тенісних туфель. Мої ноги вже вирости з них, але грошей на нову пару не було. Усі вони йшли на Лейлу чи на купівлю наркотиків для моїх батьків.

На мій шістнадцятий день народження батько погрожував вигнати мене з дому, якщо я не знайду роботи. Сказав, що я маю почати нарешті допомагати в господарстві — наче ходити до школи, виконувати всю хатню роботу та діставати їм наркотики було недостатньо. Не кажучи вже про те, що я мала цілодобово задовольняти будь-які їхні з мамою потреби.

Уся моя перша зарплата пішла на сигарети, пиво й наркотики. Тепер вони ще й звикли, щоб я купувала їжу та необхідні речі для Лейли.

Коли я зайшла до місцевої заправки, над головою продзвенів дзвінок, привернувши увагу продавця. Окрім Лейли він єдина людина в цілому світі, яка мені справді подобалася.

— Привіт, Мол, — привітався він, його обличчям розпливлась усмішка, а на смаглявій шкірі з'явилися

* Авторка, ймовірно, вважає назву «Ріпер-Каньйон» лячною, оскільки слово «ріпер» (з англ. «жнець») викликає асоціації з міфічною постаттю смерті, яку традиційно змальовують у вигляді жєнця з косою. — Тут і далі — прим. пер., якщо не зазн. інше.

зморшки від сміху. Він був одним із небагатьох моїх знайомих, хто завжди мав щасливий вигляд. Не думаю, що коли-небудь знала, що це за почуття. Можливо, я відчула щось схоже, коли Лейла вперше мені посміхнулась. Але це було швидкоплинно. Моїм батькам знадобилося не так багато часу, щоби знову вкрасти цю радість.

— Привіт, Маріо, — відповіла я, помахавши йому рукою, а потім пірнула в один із проходів і попростувала до холодильників, де зберігалося пиво.

Я була ще недостатньо дорослою, щоб купувати алкоголь, але Маріо вже досить добре знав мого батька, аби розуміти, що коли я повернуся додому з порожніми руками, то наступного дня з'явлюсь із синцями на обличчі, благаючи дозволити мені купити випивку. Він намагався викликати поліцію, але щоразу я ставала навколішки та вмовляла його не робити цього. Я не хотіла, аби Лейлу забрала Служба захисту дітей і помістила в систему.

Сім'ї полюбляють удочеряти молодих дівчат, але це полюбляють і хижаків, тож я не хотіла ризикувати. Принаймні вдома я зможу її захистити.

Тож, попри ненависть Маріо до моїх батьків, він ризикував своєю ліцензією, продаючи мені алкоголь, бо знав, що це все одно не для мене. Він уже змусив мене заприсягтися, що я зачекаю з випивкою, доки не стану дорослою, а от від сигарет наказав довіку триматися подалі.

Я без вагань погодилась. Надивилася на залежність матері, яка свого часу була випускницею й отримала повну стипендію для навчання в коледжі. Але потім вона зустріла мого батька,

і всі ці мрії та прагнення перестали здаватися такими вже важливими, надто коли в її венах текла ейфорія.

Я взяла улюблене батькове пиво, підгузки, суміш для Лейли й декілька пачок рамену на наступні кілька днів.

Кинувши ці речі на прилавок, я витягла готівку, поки Маріо розвернувся, аби дістати пачку сигарет позаду. Батькові улюблені.

— Як ти сьогодні, серденько? — запитав він, клацаючи по клавіатурі, пробиваючи всі товари.

Я зітхнула.

— Усе по-старому.

— Батько досі завдає тобі клопоту?

Я кинула на нього сухий погляд.

— Завжди. Завтра я святкуватиму свій день народження на роботі в закуточній. У мене мав бути вихідний, але сьогодні з чайовими не дуже склалося, тож... — Я похитала жалюгідною пачкою готівки. — Та й ті вже всі витрачені.

Маріо подивився на мене з докором.

— Чому ти не забереш у них Лейлу?

Сором завадив мені поглянути йому у вічі. Він не вперше запитував про це, але жодне з виправдань, що я вигадувала, його не переконувало. Бо правда була гидкою, і хоч як мені подобався Маріо, але, може, і йому не можна довіряти?

Коли я все ж зирнула на нього, у мене стиснулося серце. Його погляд був м'яким, випромінював не-підробну стурбованість. Я відчула, як моя рішучість затріщала по швах.

— Будь ласка, Мол, ти можеш розповісти мені що завгодно.

Я зітхнула, і мої останні сумніви щодо нього зникли.

— Мої батьки мають докази того, що я купувала наркотики — для них — але це не має значення. Це має кепський вигляд. Вони знають, що я хочу її забрати, і погрожують показати свій компромат у суді, якщо я спробую оформити опікунство. У батька є фотографії та відео, про існування яких я навіть не здогадувалася. Він показав їх мені, перш ніж сховати. І якщо я просто заберу її... Це буде вважатися викраденням. Юридично я повнолітня, але, щойно дізналася, що моя мати вагітна, я призвичаїлася до своєї в'язниці. Я не можу її залишити, Маріо.

Мій друг похитав головою, а його карі очі виражали огиду.

— Вони хворі. Хворі, збочені люди. І вони шантажують тебе! Можливо, адвокат...

— Адвокати коштують грошей, Маріо. Грошей, яких у мене немає. Все йде їм, а я... — слова підвели мене, і безпорадність пустила коріння. Важко видихаючи, я завершила єдиними словами, які мали сенс: — Я в пастці.

Сльози обпекли очі, коли Маріо подивився на мене з люттю. Люття через мене, я знала це. Але його гнів не змінить моєї ситуації.

Навіть я не знаю, як її змінити.

— У тебе немає інших родичів? — запитав він із крихтою надії, що повисла в його словах.

Спохмурнівши, я похитала головою. Як мені відомо, мої батьки — єдині діти, а їхні батьки померли або обірвали спілкування.

У мене не було нікого, крім Лейли.

— Я можу запитати дружину щодо того, аби ви пожили у нас...

Я захитала головою, перш ніж він договорив.

— Батьки не дозволять забрати Лейлу, а я не можу лишити її саму.

— Моллі, *будь ласка*, дай допомогти тобі, — благав Маріо. — Ми щось придумаємо.

— Мені потрібен час, — огризнулась я, і з нього ніби випустили повітря. Почуття провини зросло, і це лише зміцнило мою безпорадність. — Просто... Я згодом розберуся з цим, гаразд? Вона зараз така мала, тож я просто мушу переконатися, що роблю все правильно.

Він кивнув, поступаючись, хоча його скуті рухи видавали справжні почуття. Однак він був такий же безсилий, як і я.

Навіть якщо я знищу своїх батьків, вони обов'язково потягнуть мене за собою.

— Тоді принаймні дозволь мені заплатити за речі для Лейли, добре? Я допоможу тобі дістати все, що їй знадобиться. Але не думай, що я не знайду для тебе виходу із цієї ситуації, дівчинко, — суворо сказав він мені. — Я ніколи не стоятиму осторонь, доки ти страждатимеш.

На очах запекли сльози, і я була занадто сповнена почуттів, щоб як годиться подякувати йому.

Врешті-решт я вимовила задихаючись:

— Дякую. Навіть якщо у мене немає іншої сім'ї, принаймні у мене є ти.

Його плечі опустилися, хоча в голосі дзвеніла люта впевненість.

— Так і є, сонечко. Для всього, що тобі потрібно.